

OSOBISTE ZAANGAŻOWANIE KAŻDEGO

Wspólna misja prosi wszystkich o podzielenie się swoją częścią z innymi. Każdy z nas kładzie na szali siebie, daje to, co najlepsze dla misji, a nasze zaangażowanie jest niezbędne dla rozwoju kultury relacji, przede wszystkim między nami. Osobiste zaangażowanie jest zawsze skierowane do kogoś, wychodzi ku innym, jest zaangażowaniem, które możemy nazwać troską o bliźniego, tworzeniem... Ewangelii.

Prawda

■ *Słuchając słów św. Pawła Apostoła*

Poniższe słowa św. Pawła przedstawiają chrześcijanina hojnego w czynieniu dobra. W rzeczywistości miłość jest zawsze konkretna, osobista, a wszystkie siły apostoła nie służą gromadzeniu prestiżu i władzy, ale docieraniu do potrzebujących: zresztą „Bóg kocha tych, którzy dają z radością”.

Z Drugiego Listu św. Pawła do Koryntian (9,1-10)

Zbyteczne jest pisanie do was o posłudze pełnionej względem świętych. Wiem bowiem o waszym zaangażowaniu i chlubię się nim przed Macedończykami, którym mówię, że Achaja przygotowana jest już od roku. Wasza gorliwość zachęciła wielu. Posyłam więc braci, aby nasze chlubienie się wami w tej sprawie nie okazało się złudne, ale – jak mówiłem – byście byli przygotowani. Gdyby bowiem przyszli z nami Macedończycy i zastali was nieprzygotowanych, to z powodu naszej ufności do was musielibyśmy się wstydzić, nie mówiąc już o was. Uznałem więc za konieczne zachęcić braci, aby do was przybyli i z wyprzedzeniem przygotowali obiecany przez was dar błogosławieństwa, aby był on rzeczywiście darem błogosławieństwa, a nie wyrazem sknerstwa. Pamiętajcie o tym, że kto skąpo sieje, ten i skąpe zbierze plony, a kto hojnie sieje, ten zbierze plony obfite. Niech każdy postąpi zgodnie z tym, co postanowił w sercu. Niech nie postępuje ze smutkiem ani pod przymusem, *bo Bóg miłuje radosnego dawcę*. Bóg ma moc obdarzyć was obficie wszelką taską, abyście zawsze mieli wszystkiego pod dostatkiem i byli bogaci we wszelkie dobre uczynki. Tak jak jest napisane: *Rozdzielił dary, obdarzył ubogich, Jego sprawiedliwość trwa na wieki*. Ten, który daje nasienie siewcy i chleb spożywającemu, dostarczy wam ziarna, rozmnoży je i zwiększy *plon waszej sprawiedliwości*.

termin „apostoł” oznacza „posłany”, ten, który głosi przesłanie. Jako apostoł wydawca paulistowski jest wezwany do ewangelizacji lub – jak to wyraża nasz Założyciel – do pocenia się Bogiem wszystkimi porami: swoimi słowami, swoimi dziełami, swoimi modlitwami, swoimi gestami, swoimi postawami: publicznie i prywatnie, całym swoim byciem. Jest powołany, aby być prawdziwym człowiekiem komunikacji Boga.

Życie

Modlitwa do Świętego Pawła

Święty Pawle Apostole, który z mądrością i miłością nauczałeś cały świat, zwróć łaskawe spojrzenie na swoje dzieci i na swoich uczniów. Wszystkiego spodziewamy się po Twoim orędownictwie u Boskiego Mistrza i Maryi Królowej Apostołów.

Spraw, o Nauczycielu Narodów, abyśmy żyli wiarą, zbawiali się przez nadzieję, by rządziła nami tylko miłość. Wyjednaj nam, o Naczynie Wybrane, uległe odpowiadanie łasce Bożej, aby ona nie pozostała w nas bezowocna. Spraw, abyśmy mogli coraz bardziej Cię znać, kochać i naśladować; abyśmy byli żywymi członkami Kościoła, Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa. Uproś licznych i świętych apostołów. Niech przejdzie przez świat gorący powiew prawdziwej miłości. Niech wszyscy znają i uwielbiają Boga i Jezusa, Boskiego Mistrza, Drogę, Prawdę i Życie.

A Ty, Panie Jezu, który wiesz, że nie ufamy własnym siłom, przez Twoje miłosierdzie spraw, aby przed każdą przeciwnością broniło nas potężne wstawiennictwo Świętego Pawła, naszego Nauczyciela i Ojca. Amen.

Psalm 111, 1-5

Będę Cię sławił, Panie, z całego serca
w radzie prawych i w zgromadzeniu.

Wielkie są dzieła Pana,

upragnione rozważania przez wszystkich, którzy je miłują.

Majestat i piękno są Jego dziełem,

Jego sprawiedliwość trwa na wieki.

Upamiętnił swoje cuda.

Pan jest łaskawy i miłosierny.

Daje pokarm swoim czcicielom,

wiecznie pamięta o przymierzu swoim.

■ ■ Słuchając nauczania Kościoła

Patrząc na naszą misję, nie możemy zapomnieć o tym, że współtworzy ona „pasję w trosce o świat”, jak mówi papież Franciszek. Pasja nie jest jednak uczuciem przemijającym, ale energią wspieraną przez mistykę, która ją ożywia, jest wewnętrznym impulsem, który nadaje sens życiu w kulturze komunikacji.

Z Encykliki „Laudato si” Papieża Franciszka (nn. 216-217)

Wielkie bogactwo duchowości chrześcijańskiej, wypracowanej w ciągu dwudziestu wieków doświadczeń osobistych i społecznych, stanowi wspaniały wkład, jaki można wnieść w wysiłek odnowienia ludzkości. Chciałbym zaproponować chrześcijanom pewne wskazania duchowości ekologicznej wynikające z przekonań naszej wiary, bo to, czego uczy nas Ewangelia, ma wpływ na nasz sposób myślenia, odczuwania i życia. Chodzi nie tyle o mówienie o ideach, ile przede wszystkim o motywacje wypływające z duchowości, aby umacniać pasję na rzecz troski o świat. Nie będzie bowiem możliwe zaangażowanie w rzeczy wielkie jedynie w oparciu o wspaniałe doktryny, bez pewnej mistyki, zachęcającej nas, bez «wewnętrznego poruszenia dającego impuls, motywującego, dodającego odwagi i nadającego sens działalności osobistej i wspólnotowej». Musimy przyznać, że my, chrześcijanie, nie zawsze gromadziliśmy i pomnażaliśmy bogactwa, jakie Bóg dał Kościołowi, którego duchowość nie jest odłączona od ciała ani też od natury czy realiów tego świata, ale żyjemy z nimi i w nich, w jedności ze wszystkim, co nas otacza.

«Na świecie jest coraz więcej (...) zewnętrznych pustyń, ponieważ pustynie wewnętrzne stały się tak rozległe». Kryzys ekologiczny jest wezwaniem do głębokiego wewnętrznego nawrócenia. Musimy też jednak uznać, że niektórzy zaangażowani chrześcijanie i ludzie modlitwy pod pretekstem realizmu i pragmatyzmu często drwią z troski o środowisko naturalne. Inni są bierni, niechętnie zmieniają swoje przyzwyczajenia i stają się niespójni wewnętrznie. Brakuje im zatem nawrócenia ekologicznego, które wiąże się z rozwijaniem wszystkich konsekwencji ich spotkania z Jezusem w relacjach z otaczającym ich światem. Życie powołaniem, by być obrońcami dzieła Bożego, jest istotną częścią życia uczciwego, nie zaś czymś opcjonalnym, ani też drugorzędnym elementem doświadczenia chrześcijańskiego.

■ ■ ■ Słuchając słów bł. Jakuba Alberionego

Apostolstwo jest gwiazdą wskazującą drogę, sensem osobistego zaangażowania. „Koncentruje” wszystkie nasze siły, uczy nie marnować niczego, aby nie trudzić się na próżno, i zachęca nas do przyjęcia mentalności komunii, którą Papież Franciszek wielokrotnie nazywał „synodalnością”.

Z dzieła *Dusza i ciało dla Ewangelii* (ss. 145, 146)

Pamiętaj zawsze o swojej misji, jako gwiazdy na twojej ścieżce, ideału życia, powodu twojego istnienia, sprawy do zdania na sądzie ostatecznym. Żyj dla niej, myśl o niej, pracuj dla niej. Koncentruj wszystkie swoje siły, aby zakończyć z sukcesem. Nie rozpraszaaj na inne rzeczy inteligencji, czasu, pieniądza, geniuszu, serca... nie poddawaj się przeciwnościom, ofiarom, nieporo-zumieniom. Na wspomnienie decyzji, którą podjąłeś pewnego dnia po modlitwie, refleksji, radzie, odnajdziesz samego siebie, odnajdziesz odwagę i siłę, aby wytrwać. Wiara jest korzeniem każdego uświęcenia, każdego apostołstwa i każdej wytrwałości. Powołanie rodzi się z żywej wiary i jest podtrzymywane i aktywne, jeśli ta wiara staje się ciągle coraz bardziej oświecana, odczuwalna, praktykowana. Apostolstwo jest promieniowaniem Chrystusa i prawdy, moralności i kultu nauczanych przez Niego: jest to zatem umocnienie wiary. Owoc apostołstwa zależy od Boga: aby dusze były przyciągane i ogarniane, jako że nauka jest drogą do wiary, ale nie wiarą; i aby apostoł pracując, osiągnął zasługi: „beze Mnie nic nie możecie uczynić” [J 15, 5]. Księgą modelem, księgą Bożą, źródłem tego, co mówimy, jest Ewangelia. Każdy dom, niech ma zatem dwa centra (które się uzupełniają i sprowadzają do jednego): tabernakulum i Ewangelię: powyżej Jezus Eucharystyczny, poniżej Ewangelia. Z tego powodu będziemy nią uroczyście błogosławić i wystawiać ją w miejscach apostołstwa.

Droga

Podążając śladami naszego Założyciela, Przełożony Generalny przypomina nam o pięknie bycia „wydawcami”. „Wydawać”, podobnie jak Maryja i św. Paweł, oznacza „żyć jak apostołowie”, kretaywnie doceniając osobiste dary każdego, aby ci, którzy nas spotykają, mogli spotkać Chrystusa.

Z dorocznego listu Przełożonego generalnego „Apostołowie Komunikujący. W stronę kultury spotkania” (2018)

Paulista przeżywa zobowiązania chrztu i życia konsekrowanego inspirowany przez Jezusa (i przez Trójcę), z Maryją i z Pawłem, jako osoba wezwana do bycia „wydawcą” w ramach charyzmatu zinstytucjonalizowanego, który jest ukierunkowany na działalność ewangelizacyjną. «Paulista, który realizuje to zadanie, jest nie tylko „profesjonalistą” komunikacji, ale jest „apostołem”: osobą, która we wspólnocie przeżywa doświadczenie wiary w Chrystusa na wzór świętego Pawła i staje się „świadkiem” swojego doświadczenia w formach i językach współczesnej komunikacji. Błogosławiony Jakub Alberione charakteryzuje paulistów: „ani kupcy, ani przemysłowcy, ale Stowarzyszenie Apostołów”». Przypomnijmy, że